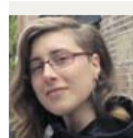

Når man tør vælge et job uden den akademiske prestige

De fleste arbejdsløse akademikere vil ikke have noget at gøre med almindelige job.

CHARLOTTE HEIKENDORF
cand.phil.
visuel antropologi
souschef på restaurant
Amagerfælledvej 22, 5.
København S

Medlidenheden hænger tungt i luften, når jeg møder gamle studiekammerater. Trods en universitetsgrad arbejder jeg som souschef på en restaurant, hvor min uddannelse principielt er overflødig. Den politiske polemik om erhvervsuddannelserne går fuldstændigt forbi pointen om, at en stor gruppe af vi akademikere ser ned på alle andre. I starten frygtede jeg enhver sammenkomst med tidligere studiekammerater. De overbærende blikke, medlidenheden i deres stemmer og kommentarerne om, hvor hårdt det privilegerede studieliv er. Nu er jeg begyndt at takke nej i stedet.

Beslutningen blev udskudt

Spørger man den del af min omgangskreds, der læser på universitet, har jeg valgt helt forkert ved at skifte mit akademiske job ud med en hverdag i restaurationsbranchen med ledelsesansvar. Det er helt i tråd med temaet fra DR's "Asger og de langtidsledige". Hellere være arbejdsløs akademiker

end at sidde i et arbejderjob. Når politikerne tager erhvervsuddannelsesreformen op til debat på Christiansborg, mangler der for alvor et fokus på vores virkelighed, på prestige v.s. lavstatusjob og manglen på praktikpladser.

»Når jeg er færdig med min bachelor, går jeg i lære som tømrer«. Min kammerat tog en slurk mere af sin kaffe. Han har taget en klassisk dansk rute igennem uddannelsessystemet: den lange landevej. Efter folkeskolen tog han i gymnasiet (for hvad skal man ellers gøre?), dernæst et par års pause til at se verden og vælge *the one and only* uddannelse, så et år på lærerseminariet, hvor det alligevel ikke føltes helt rigtigt, og så i gang med en universitetsuddannelse for at udsætte beslutningerne om erhverv og voksenjob et par år.

Intet om erhvervsuddannelse

Kunne han ikke have startet sin erhvervsuddannelse tidligere? Uden tvivl. Ville det have gjort ham til en lige så dygtig tømrer? Klart, men det var en lang rejse at bliver klar til det valg. At turde at vælge et job uden den akademiske prestige, og hvor de gode karakterer fra gymnasiet var overflødige. Han og jeg valgte uddannelse med hovedet.

Min studievejleder i folkeskolen nægtede pure at tale erhvervsuddannelser med mig. »Det er ikke noget for dig, det er du for god til«,

sagde hun til mig i 8. klasse – og jeg troede hende. Hun ville heller ikke tale HTX med mig, for jeg skulle gå i det almene gymnasium og have en almen dannelse. Det er det eneste, jeg husker fra min tid hos studievejlederen, udover at jeg mente, at jeg spildte dyrebar tid, hvor jeg hellere ville have læst skønlitteratur og Strunge-digte.

Almen dannelse, prestige og anerkendelse er det, man fravælger ved at tage en erhvervsuddannelse. Det er sådan, jeg er opdraget af mine skolelærere, studievejledere, og i dag bliver det af mine venner fra universitetet.

Fra første studiedag har mine medicinerveninder – hvis professorer kalder dem kimen af Danmarks ungdom – rynket bryn over mit samfundsvidenskabelige uddannelsesvalg fra første dag. Ej at forglemme mit nuværende jobvalg. De har fraskrevet mig for længst; i deres øjne har jeg valgt en middelmådig universitetsuddannelse og et job for dumme mennesker.

Men er jobhierarkiet ikke en grundpræmis? Er det ikke blot en forudsætning for økonomisk produktivitet i vores neoliberale classesamfund? Er det ikke helt fair, at nogle job betaler mere og kræver højere intellekt, fordi de er vigtigere for samfundet? Der er helt sikkert en stor forskel på arbejdet som tømrer og som læge eller djøf'er, men det akademiske snobberi,

som vi er vidner til fra politisk side, og som jeg ser i min studerende omgangskreds, er helt ude på arrogancens højland.

Det definitive valg

Hvis der var en mulighed for almindelig på andre ungdomsuddannelser end gymnasiet, havde jeg personligt valgt anderledes tidligere i mit liv. Kunne man forestille sig snedkeruddannelsen med samfundsfag på A-niveau, kokkeuddannelsen med biologi på B-niveau eller en reel mulighed for at læse videre bagefter uden at skulle starte forfra?

Uddannelsesvalget syntes så definitivt, da jeg stod og skulle vælge efter gymnasiet. Som nyklækket student følte jeg mig afkrævet et svar på, hvordan resten af mit (arbejds)liv skulle være. Tag et kig på frafaldsprocenten på videregående uddannelser: jeg er ikke den eneste, der finder det svært. Op til 38 pct. er frafaldsprocenten på bachelordannelser ifølge Danmarks Statistik. Mit 18-årige jeg mente, det var et svært valg, og som 15-årig havde det været helt utænkeligt, dels fordi jeg ikke mente, at jeg var færdig med at gå i skole og lære, dels fordi det slet og ret var et alt for definitivt valg. Jeg har dyb respekt for dem, der tør at vælge en erhvervsuddannelse og tør at stå med oprejst pande, når politikere og djøf'ere kalder erhvervsuddannelserne for andenrangs.

Den kloge kontrol

HELLE SØNDERGAARD
direktør, Partner HR
Gudenåvej 3, Tørring
forfatter til
"Distanceledelse"

Tak til Aaren Ekelund og Rikke B. Ørum for at pege på, at der er: "Milliardgevinster at høste ved fleksibelt arbejde".

Der lød et ramaskrig i verdenspressen og blandt medarbejdere, da den dengang nytilltrådte chef for Yahoo Marissa Mayer meddelte, at medarbejderne skulle tilbage på kontoret. Hun havde ret. Praksis var blevet, at medarbejdere ved Yahoo blot hævdede løn, og at medarbejdere, der arbejdede hjemmefra, ikke engang bekymrede sig om at logge på Yahoos netværk.

Marissa Mayer havde ret, men det betyder ikke, at der ikke er "Milliardgevinster at høste ved at arbejde fleksibelt arbejde", som Aaren Ekelund og Rikke B. Ørum peger på i JP 10/11.

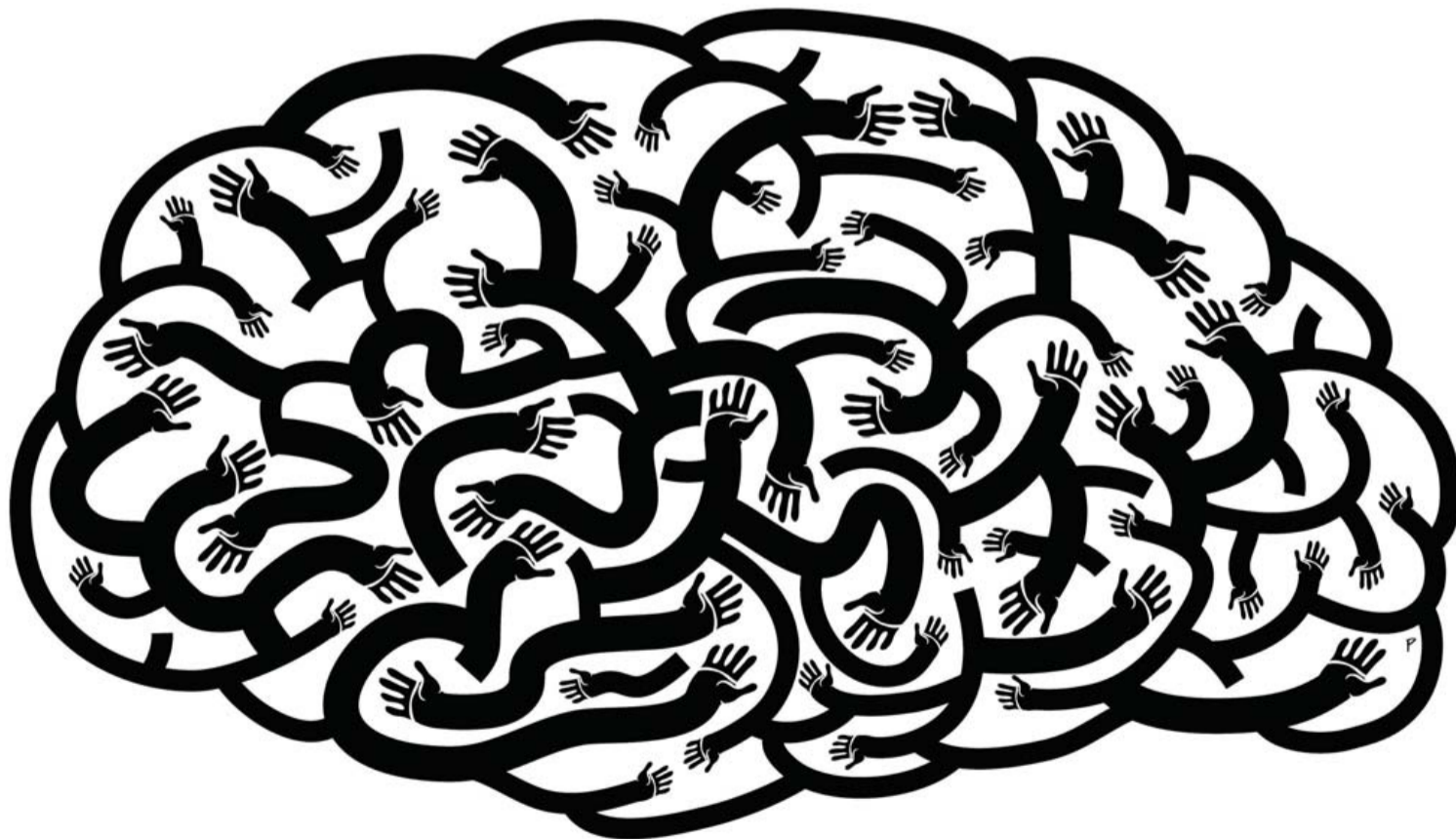
Kontrol er vigtigt

Koncentrationen skal tilbage til arbejdet for at skabe solide resultater, og det kan arbejdet på distance være med til at skabe. At arbejde er ikke kun det, der er synligt, når chefen går gennem virksomheden. For nogle kan det lyde provokerende, men kontrol er nødvendigt. En kontrol, der er "klog", er en gevinst for virksomheden og medarbejderen; den kloge kontrol, der kan styrke tilliden og skabe rammer om produktiviteten og resultaterne og sætter en ramme op, der gør det muligt ikke blot at arbejde 24/7, men at høste gevinsterne – ikke bare milliarderne, men også muligheden for at leve et liv lader sig ikke gøre, uden at de rette aftaler og rammer er til stede, og de skal bygge på tillid og klog kontrol.

Uden rammerne tilstedeværelse fungerer det ikke. Det gælder evnen til at arbejde på distance, og en ledelse, der kan vurdere resultaterne og ikke kun arbejde, der er udført synligt. Rammerne gælder ikke alene aftalen mellem arbejdsgiver og medarbejder. De gælder også mellem medarbejder og familie og ikke mindst medarbejderen selv.

Forskningen viser, at medarbejdere oplever, at døgnet får ekstra timer. Gevinsterne ved sparet transport, sparede kaffe-pauser og virksomhedens rytme, som ikke kun er spildtid, men også vigtig videndeling, kan give store gevinster. En snigende stress kan melde sig, hvis aftalen går på et skinnende smukt hjem og vasketøj, der altid kalder.

Det var ikke vasketøjet, der kom i klemme, da en højgravid Marissa Mayer satte sig i chefstolen. Hun fik peget på, at hjemmearbejdet ikke var en gevinst for Yahoo. Hun havde ret, og hun skal have tak for at have sat fingeren på, at der skal være en klar produktivitetstevinst for begge parter. Det var der ikke for Yahoo. Gevinsten er der for danske arbejdsgivere. Hvis den rette aftale og analyse er gennemført, kan det tilmed sikre, at der skabes trivsel og flow.

Der er forskel på folk

Peter Neerup Buhl
Norrekärrsvägen 25, Höör, Sverige

Forskere og nogle politikere er enige: De offentlige bidrag til livet på en række danske småer bør ophøre. Typisk nok er dommen over den-

ne ærkedanske folkesag hård, skønt den samlede udgift hertil kun er rundt regnet 1 promille af udgiften til den igangværende "multietnificering" (af nogle kaldet islamisering) af Danmark. Hvornår foreslår nogle at lukke

dette projekt? Der tales såre nødt om, hvor stor en udgiftsmærkat hver vildtfremmed i Danmark går rundt med på panden, således som man nu taler om øboerne. En borgmester bemærker skeptisk om støtten til øerne, at »man kan også

bruge en masse ressourcer, som ikke fører til noget som helst«. Hvernår indses dette om den utallige gange mere udgiftskrævende "integrations"-politik? Det er tilsyneladende den eneste udgiftspost, der aldrig må skæres i, tværtimod.